

Arrest

nr. 326 210 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. CASIER
Marie Popelinplantsoen 1/0101
8000 BRUGGE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. CASIER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart te zijn geboren op (...) september 1986 en de Surinaamse nationaliteit te hebben.

1.2. Verzoekster dient op 4 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 24 maart 2025 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 april 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Surinaamse nationaliteit en bent afkomstig uit Paramaribo.

U had sinds 2014 een relatie met M.D.. Hij handelde in goud, hield zich bezig met illegale wapens en bracht ook meisjes van Paramaribo naar het binnenland voor sekswerk. Hij begon u te mishandelen in 2015. Het begon met woorden, daarna ging het over op slagen, ook met voorwerpen. Op een keer werd uw kunsttand gebroken. Na de mishandeling dwong hij u soms tot seksuele betrekkingen. Hij dwong u tot een vruchtbaarheidsbehandeling omdat hij een kind wilde met u, ook al bleek dat het probleem bij hem lag. In 2015 belde uw moeder de politie op aangeven van uw dochter. Twee politieagenten kwamen naar u thuis en praatten enkel met uw partner. Vervolgens zeiden ze tegen u dat uw partner zou afkoelen, dat alles in orde was en reden ze weg. In 2019 werd u zodanig hard geslagen en ging u naar het politiekantoor op de Kwattaweg om aangifte te doen. Toen de agent de naam van uw partner hoorde, zei hij "oké, oké" zonder iets op zijn computer te noteren. In mei 2022 verhuisde u voor een week naar district Magentakanaal, maar binnen de week vond uw partner u. Dat jaar ging u aangifte doen tegen uw partner in het politiekantoor van Uitvlugt. Toen de agenten de naam van uw partner hoorden, zeiden ze dat ze zich niet wilden bemoeien in jullie relatie en dat u toch terug zou komen om de aangifte in te trekken. In oktober of november 2023 verliet u definitief jullie woning in de (...) in de wijk Kwatta. U ging wonen bij uw tante en groot tante in de (...) in de wijk Flora. Twee keer kort na uw vertrek en een keer in december 2023 merkte u op hoe uw ex rondhing in uw buurt en u bespiedde. In januari 2024 werd uw adres officieel gewijzigd. Op 2 januari 2024 ging u naar het huis van uw ex-partner om enkele spullen zoals uw paspoort op te halen. Hij draaide uw arm om en bedreigde u met een pistool. Hij zei dat hij u niets wou aandoen en legde het pistool vervolgens op het bed. U kon ontkomen en liep naar uw auto. Dit is de laatste keer dat u met hem sprak. Op 7 januari 2024 zag u uw ex het laatst bij de Chinese winkel toen u naar uw huisarts ging. Een vriendin hielp u om uw reis uit Suriname voor te bereiden. Op 3 juli 2024 vertrok u in het bezit van een geldig visum met het vliegtuig naar Amsterdam. Daar verbleef u bij uw vriendin. In augustus 2024 belde uw ex-partner een keer op uw oude Surinaamse simkaart, maar u antwoordde niet. Omdat u zich in Nederland onveilig voelde vanwege de daar aanwezige Surinamers ging u bij uw huidige partner R.J. in Leopoldsburg wonen. Op 8 februari 2025 werd u door de arbeidsinspectie opgemerkt terwijl u illegaal aan het werken was in een brasserie. De politie werd er bijgehaald. Op 9 februari 2025 kreeg u het bevel om het grondgebied te verlaten en de volgende dag werd u overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge. Op 3 maart 2025 werd er een poging ondernomen om u naar Suriname terug te leiden. Dit mislukte en de dag nadien diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Suriname vreest u dat uw ex u zal doden omdat u te veel weet over zijn praktijken en die van zijn connecties en dat u geen bescherming van de autoriteiten zal krijgen vanwege deze connecties van uw ex.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende stukken neer: een kopie van twee pagina's van uw paspoort; een kopie van uw rijbewijs; 4 foto's van barakken in de jungle, 2 foto's van uw ex-partner in een soortgelijke omgeving, een foto van uitgravingen, 4 foto's van reçus van goudverkoop (één ervan vermeldt Darius M.), een foto van een papiertje waar coördinaten op geschreven staan, een foto van een uittreksel uit het handelsregister d.d. 2 juni 2020 waaruit blijkt dat D.M. de eenmanszaak 'Doel Gericht Import' registreerde, 6 foto's van schaars geklede dames; een screenshot van een artikel uit Star Nieuws getiteld 'Zoon Brunswijk heeft 10 kg goud gevonden'; getuigenissen van uw dochter, uw zus V., en uw vriendin en ex-collega L.K. over uw problemen; een Belgisch medisch verslag d.d. 18 maart 2025 waarin gewag wordt gemaakt van verschillende psychische problemen en lichamelijke sporen die zeer compatibel zijn met uw verklaringen over de door u ondergane mishandelingen; en een aantal nieuwsartikelen over partnergeweld en wangedrag van politieagenten in Suriname.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren (Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden d.d. 10 maart 2025; CGVS, p. 2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van

de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Zo liet u allereerst na om internationale bescherming aan te vragen tijdens uw verblijf in Nederland. Hiernaar gevraagd zegt u dat het er heel druk was en er veel Surinamers waren, waardoor u zich niet veilig voelde (CGVS, p. 15). Echter, na aankomst in België, waar u zich in Turnhout, Leopoldsburg en Tessenderlo ophield (CGVS, p. 15) - plaatsen die niet bepaald ver van de Nederlandse grens liggen - maakte u evenmin gebruik van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. Hoewel u reeds voor 26 september 2024 in België verbleef (verklaring DVZ d.d. 10 maart 2023, p. 12), diende u pas op 4 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in. U verklaart hieromtrent dat u de dingen op orde wou zetten en dat u niet wist dat u bescherming kon aanvragen (CGVS, p. 15). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk objectieve informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dat u niet geweten zou hebben dat u internationale bescherming kon aanvragen, kan bovendien niet gevolgd worden, omdat u reeds op 8 februari 2025 uitdrukkelijk op de mogelijkheid van asiel gewezen werd toen de politie u ondervroeg naar aanleiding van een controle op zwartwerk. U verklaarde bij deze gelegenheid louter dat u niet naar Suriname terug kon gaan omdat u bij uw partner in België wou zijn die u in 2023 in Suriname leerde kennen en dat u daarvoor een toxische relatie had, zonder meer (dossier DVZ, Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling). Desondanks wachtte u nog 4 weken om uw verzoek in te dienen. In dit verband moet er opgemerkt worden dat er op 3 maart 2025 gepoogd werd om u te repatriëren. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook vermoeden dat u uw aanvraag heeft ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen. Uw gedrag is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het CGVS trekt niet in twijfel dat u in het verleden slachtoffer was van huiselijk geweld, zoals gestaafd door het door u neergelegde medische verslag. Er dient echter opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw ex-partner – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit de beschikbare informatie (blauwe map, stukken 1-11) tevens blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties

zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld. Tot slot blijkt dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag.

De artikels die u neerlegt over het voorkomen van partnergeweld in Suriname, over specifieke gevallen van partnergeweld en over wangedrag van politieagenten slagen er niet in bovenstaande bevindingen te weerleggen. Integendeel, uit een van de teksten betreffende officiële communicatie van de Surinaamse overheid kan worden afgeleid dat de autoriteiten het probleem van huiselijk geweld serieus nemen door middel van bewustwordingsacties georganiseerd door het Bureau Gender Aangelegenheden. Een artikel uit 2016 vermeldt het bestaan van de stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen, een opvangtehuis en de overheidsinstantie Slachtofferhulp. Een artikel uit 2024 over een specifiek geval van huiselijk geweld vermeldt dat de dader opgespoord en aangehouden werd. Voorts wordt erin verwezen naar de Wet Bestrijding Huiselijk Geweld die sinds 2009 van kracht is. Wat betreft het wangedrag van politieagenten blijkt uit de artikels dat politieagenten die zich misdragen, bijvoorbeeld in geval van afpersing, doodslag en mishandeling, gerechtelijk vervolgd worden.

Uw verklaringen kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin in een ander daglicht plaatsen. Vooreerst moet er worden opgemerkt dat wanneer u voor bepaalde feiten geen klacht indient – zo raadde u uw tante af om de politie te bellen toen uw ex rond haar huis rondhing (CGVS, p. 7, p. 8) – de autoriteiten uiteraard niet kunnen optreden. Het is voorts ook zeer opmerkelijk dat in alle drie de gevallen dat de politie wel gecontacteerd werd, op verschillende plaatsen, met tussenpozen van enkele jaren, de verschillende politieagenten telkens gezegd zouden hebben dat ze niet tussenkwamen in manvrouwrelaties (CGVS, p. 10, p. 11, p. 12), dit in weerwil van de hierboven geciteerde informatie. De agenten die in 2015 kwamen, kent u niet, maar u vermoedt dat ze kennissen van uw ex waren, omdat ze hem met D. aanspraken (CGVS, p. 10). U verklaart dat u het daarbij liet en niet zei dat u aangifte wou doen (CGVS, p. 10). Dat uw ex deze agenten misschien betaalde (CGVS, p. 4), is slechts speculatie. De agent met wie u in 2019 sprak herinnert u zich evenmin. Gevraagd of hij uw ex kende, zegt u van wel, maar u leidt dit enkel af uit zijn antwoord "oké, oké" toen hij de naam van uw ex hoorde. U liet het na om naar een andere agent te vragen omdat iedereen elkaar kent in Suriname (CGVS, p. 11-12), een standpunt met weinig overtuigingskracht. In 2022 stelden politieagenten onder wie ene B. u verschillende vragen, zoals over uw woonplaats, het wapen waarmee u bedreigd werd, tot ze de naam van uw ex hoorden en vervolgens zeiden dat ze zich niet bemoeien in manvrouwrelaties omdat u toch zou terugkomen en uw zaak zou intrekken. U verklaart dat u uw telefoonnummer nog gaf, maar dat men niets in het systeem schreef, enkel in een agenda. Gevraagd of u vroeg of u met iemand anders kon spreken, zegt u dat men in Suriname aan één agent toegewezen wordt en dat iemand anders zou zeggen dat het zijn afdeling niet is (CGVS, p. 12), wat niet meer dan een niet-gefundeerde hypothese is. Dat uw ex u na uw vlucht in 2022 vond door een foto van u aan een bevriende politieagent te tonen is voorts niet meer dan een vermoeden (CGVS, p. 12).

Deze verklaringen over uw ervaringen met de politie overtuigen niet. Mocht er nog geloof aan gehecht worden, dan blijkt hoe dan ook dat u geen stappen zette om het gebrekkige politietoedelen aan te klagen. Op de vraag of u ooit een beschermingsbevel vroeg, zegt u dat u het niet kan vragen en niet gaat krijgen (CGVS, p. 12-13), wat een blote bewering is. U verklaart dat u bang was om in een ander kantoor aangifte te doen (CGVS, p. 13). Opnieuw moet er opgemerkt worden dat als u bepaalde feiten niet aangeeft, de politie niet kan optreden. U diende geen klacht in tegen de politie omdat u wist dat u geen hulp kon krijgen (CGVS, p. 14). Evenmin raadpleegde u een advocaat omdat u niet weet wie u kan vertrouwen en uw ex bekend is. Voorts dacht u er niet aan om informatie in te winnen over mogelijke verdere stappen, en durfde u het niet aan om hulp te zoeken bij een buurthuis, opvanghuis, kerk of andere organisatie (CGVS, p. 13).

U haalt de connecties van uw ex-man aan als verklaring voor uw gebrek aan initiatief. Hij kent immers "heel veel mensen" binnen elke politiepost (CGVS, p. 6). Uw verklaringen over de connecties van uw ex met deze corrupte politieagenten zijn niet meer dan blote beweringen. U zegt immers dat u de connecties van uw ex niet met documenten kan aantonen (CGVS, p. 14), dit terwijl u wel verklaarde dat u alle dingen voor hem deed zoals zijn mail (CGVS, p. 8), waaruit afgeleid kan worden dat u toegang had tot relevante documenten rond zijn identiteit en activiteiten. In concreto gevraagd naar de agenten met wie uw ex samenwerkt, noemt u een zekere B. die hoofdinspecteur is en dingen kan laten verdwijnen, ene S. die bekend staat als S. en die inspecteur is op de politiepost van Brokopondo, en ene S. die ook inspecteur is en makkelijk aan een wapenvergunning zou kunnen komen (CGVS, p. 12). De overige personen die u vervolgens opnoemt, met name een zekere mevrouw N., een zekere L., een zekere J. en een zekere meneer S. werken niet voor de

politie (CGVS, p. 12). Daarnaast zou A.E., een neef van uw ex, lijfwacht geweest zijn bij de CIVD – wat de vroegere naam is van de Surinaamse veiligheidsdiensten (blauwe map, stuk 13) – en heel veel weten over de illegale wapens van uw ex (CGVS, p. 9, p. 16). Hoewel u verklaarde te veel te weten, hebt u nooit de corrupte praktijken van deze personen aangegeven (CGVS, p. 17).

U haalt eveneens aan dat uw ex de neef van R.B. is, de huidige vicepresident van Suriname (CGVS, p. 9) en dat hij soms met hem belt als hij iets gedaan wil krijgen (CGVS, p. 16). De familieband van R.B. met uw ex weet u slechts vaag te duiden, de vader van B. zou de neef zijn van de maternale oom van uw ex, maar u weet het niet precies. Daarnaast weet u niet hoe zijn ouders heten. U hebt de man in kwestie nooit ontmoet en zag hem slechts een keer van uit de verte bij een kerkdienst (CGVS, p. 16). Los van de niet aangetoonde familieband blijkt dat een band met B. niet automatisch tot straffeloosheid leidt, aangezien hij noch als lid van de Nationale Assemblée, noch als vicepresident kon verhinderen dat zijn zoon en lijfwachten door een Surinaamse rechtbank veroordeeld werden (blauwe map, stuk 11).

U hebt op geen enkele manier aangetoond dat uw ex via bovenstaande personen de rechtsgang kan beïnvloeden. Dat u een bedreiging vormt voor bepaalde politieagenten en de huidige vicepresident maakt u voorts niet hard. Dit blijkt uit uw eigen woorden waar u zegt dat u behalve met uw ex nooit enige problemen ondervond met iemand (CGVS, p. 8-9). Indien hooggeplaatste of invloedrijke personen u werkelijk als een bedreiging zouden zien, kan er immers aangenomen worden dat u hier concrete aanwijzingen van zou hebben, quod non, zoals u uitdrukkelijk aangeeft (CGVS, p. 9). U haalt bovendien geen enkele problemen aan van uw nog in Suriname verblijvende familieleden zoals uw zoon en dochter aan, met wie u respectievelijk wekelijks en dagelijks contact heeft (CGVS, p. 5), wat verder afbreuk doet aan uw bewering dat u als een ernstige bedreiging beschouwd zou worden.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen. Uw paspoort en rijbewijs zijn slechts een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan. Aan de getuigenissen van uw dochter, zus en vriendin kan weinig objectieve bewijswaarde toegeschreven worden. Uit de foto's kan enkel afgeleid worden dat uw ex-partner in de goudsector werkt, wat op zich niet betwist wordt. Uit de foto's van (vermoedelijk) sekswerkers kan geen link met uw problemen afgeleid worden. Het medisch verslag en de artikels over partnergeweld en wangedrag van de politie in Suriname werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 60 van het Verdrag van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, van artikel 10.3.d van de Richtlijn 2013/32/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn) van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel gaat verzoekster in op de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming. Zij stelt dat dit ten onrechte wordt weerhouden als van doorslaggevend belang bij de beoordeling van de geloofwaardigheid. Verder geeft zij aan dat slachtoffers van gendergerelateerd of seksueel geweld vaak de tijd nodig hebben om hun verhaal te delen. Zij benadrukt haar slechte ervaringen met de lokale autoriteiten in haar land van herkomst. Verzoekster verwijst naar een analyse van Nansen.

In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op de bijzondere procedurele noden.

Zij stelt dat er ten onrechte geen bijzondere procedurele noden werden vastgesteld. Zij geeft aan dat zij als slachtoffer van huiselijk en seksueel geweld in een bijzondere kwetsbare situatie zit, waarmee de asielautoriteiten rekening moeten houden. Er moet worden afgezien van een strikte beoordeling van timing en coherentie. Het Verdrag van Istanbul verplicht de asielautoriteiten om een gendersensitieve aanpak te hanteren, zo stelt verzoekster. Verzoekster benadrukt de gevoelens van schaamte en stigmatisering,

waarmee rekening moet worden gehouden. Zij verwijst naar wetenschappelijk onderzoek inzake het autobiografisch geheugen. Verzoekster verwijst verder naar informatie van de EUAA inzake het effect van trauma op het geheugen en de mogelijkheid om een coherent verhaal te vertellen. Verzoekster verwijst naar het door haar neergelegde psychologisch attest, waarin wordt gewezen op haar psychologische problematiek.

Zij gaat in op seksueel en gendergerelateerd geweld als foltering en zet uiteen waarom dergelijke daden moeten worden geklasseerd als daden van foltering. Zij zet uiteen dat staten medeplichtig zijn wanneer zij de praktijken door de vingers zien, alsook door niet op te treden of onverschillig te staan tegenover dergelijk geweld. Zij stelt dat de Surinaamse autoriteiten machteloos staan tegen het verschijnsel geweld tegen vrouwen.

Vervolgens gaat verzoekster in op seksueel en gendergerelateerd geweld in de zin van het vluchtelingenverdrag. Zij stelt dat haar verklaringen deel uitmaken van de Surinaamse context waarin gendergerelateerd geweld veelvuldig voorkomt. Zij zet uiteen dat seksueel geweld, als geweld tegen vrouwen, daden van vervolging op grond van gender uitmaken.

In een derde onderdeel gaat verzoekster in op de geloofwaardigheidsbeoordeling.

Zij stelt dat de commissaris-generaal haar relaas over haar contacten met de politie niet geloofwaardig acht, waarbij zij hekelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het profiel van haar ex-man. Verder meent zij dat de informatie van de commissaris-generaal over nationale bescherming moet worden genuanceerd. Zij verwijst hierbij naar landeninformatie.

In een vierde onderdeel gaat verzoekster in op gendergerelateerd geweld en staatsbescherming.

Verzoekster benadrukt dat zij geen bescherming vond bij de autoriteiten, aangezien haar ex-man de politie kon omkopen en omdat de politie in haar buurt onder invloed van hem stonden. Zij stelt dat de commissaris-generaal een stereotiep en ongepast geloofwaardigheidsoordeel toepast. Zij acht de motieven in strijd met wat wordt aangemerkt als “mythes” in de beoordeling van de verhalen van seksueel en gendergerelateerd geweld. Zij hekelt dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het medisch verslag. Verzoekster benadrukt opnieuw de gendersensitieve beoordeling.

In een vijfde onderdeel gaat verzoekster in op de vervolging in het verleden. Zij wijst op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de vervolging in het verleden door de commissaris-generaal niet in vraag wordt gesteld.

Verzoekster concludeert als volgt:

“ Verzoekster volhardt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, of minstens een reëel risico loopt op ernstige schade wegens haar profiel. Er is immers sprake van:

- Een onjuiste interpretatie van de laattijdigheid (zie eerdere analyse);*
- Een foutief geloofwaardigheidsoordeel dat ingaat tegen medische, psychologische en juridische evidentie bij seksueel en gendergerelateerd geweld;*
- Het niet erkennen van de afwezigheid van bescherming wegens corruptie;*
- Het schenden van procedurele verplichtingen m.b.t. gendersensitiviteit.”*

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Deze motivering is draagkrachtig en geeft duidelijk aan op grond van welke motieven de commissaris-generaal tot de beoordeling is gekomen dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij worden geweigerd. Er wordt hierbij concreet ingegaan op de individuele feiten en elementen van verzoekende partij. Een schending van de formele motivering kan dan ook niet worden aangenomen.

3.5. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen, stelt de commissaris-generaal vast dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren (Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden d.d. 10 maart 2025; CGVS, p. 2). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, stipt de Raad vooreerst aan dat verzoekster zelf ontkennend heeft geantwoord op de vraag er zich in haar hoofde bijzondere procedure noden opdrongen. Verder ontkent de Raad geenszins de impact van seksueel en gendergebaseerd geweld (hierna: SGG) op een verzoekende partij, noch wenst hij de kwetsbaarheid van een persoon in dergelijke situatie te bagatelliseren. Evenwel kan uit de omstandigheid dat iemand in het verleden slachtoffer was van SGG nog niet *ipso facto* worden afgeleid dat er in hoofde van deze persoon bijzondere procedurele noden voorhanden zijn. De vraag of dergelijke feiten moeten leiden tot bijzondere steunmaatregelen en zo ja, in welke mate, is nog steeds persoonsgebonden. De Raad stelt vast dat *in casu* een psychologisch attest voorligt van 18 maart 2025. In de aanhef van dit attest wordt aangegeven dat de hierin opgenomen bevindingen zijn gebaseerd op één gesprek dat ongeveer twee uren duurde. In dit attest wordt ingegaan op verzoeksters verklaringen en aangegeven dat verzoekster meermaals tekenen van dissociatie vertoont en zich vergist in het verstrekken van data. Er wordt aangegeven dat verzoekster aarzelend is in haar verklaringen, dat zij aangeeft schaamte te ervaren en dat zij nooit eerder over bepaalde details, waaronder in het bijzonder de seksuele mishandeling, heeft verteld. Zonder deze emoties te minimaliseren, moet de Raad vaststellen dat nergens in het attest wordt verklaard dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand van dermate aard is dat deze haar zou hebben verhinderd om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Evenmin attesteert het attest dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand een invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet *in concreto* aangetoond dat haar psychische problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze. Evenmin wordt in het attest geconcretiseerd of, en zo ja welke, bijzondere steunmaatregelen zich in haar geval opdrongen. Er wordt weliswaar gesteld dat verzoekster moeite heeft met data, maar de Raad merkt op dat de huidige bestreden beslissing niet is gestoeld op het gegeven dat verzoekster informatie niet in de juiste volgorde heeft verteld. Waar in het attest wordt aangegeven dat verzoekster zich aarzelend opstelt en verklaart gevoelens van schaamte te ervaren, kan uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat deze elementen haar ervan hebben weerhouden haar verhaal op functionele en zelfstandige wijze uiteen te zetten. Er blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud ook niet dat verzoekster op een gegeven moment blokkeerde of op enige andere wijze uitdrukking gaf van gevoelens van terughoudendheid of schaamte, van die aard dat deze haar verhinderde haar verklaringen verder af te leggen. De notities van het persoonlijk onderhoud wijzen ook niet op enig ander (emotioneel) incident. De Raad wijst er verder op dat de *protection officer* bij aanvang van het persoonlijk onderhoud ook duidelijk heeft aangegeven dat verzoekster het zeker mocht melden, indien zij het emotioneel moeilijk zou krijgen. Nadat verzoekster om een sanitaire pauze had gevraagd en terugkeerde, werd haar gevraagd of ze verder kon, dan wel nog even pauze wenste, waarbij verzoekster aangaf dat het prima was. Er werd op een later moment nog een pauze voorzien. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen aan die een ander licht werpen op het voorgaande. Zij beperkt zich in hoofdorde tot een veeleer theoretisch betoog aangaande de impact van SGG, de noodzaak aan een gendersensitieve beoordeling van het verzoek en wetenschappelijk onderzoek, doch blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen waarom er in haar hoofde nood was aan bijzondere steunmaatregelen en zo ja, welke. Waar zij wijst op de mogelijkheid tot pauzes, herhaalt de Raad dat deze werden geboden. Waar zij wijst op de mogelijkheid om te wandelen, blijkt niet dat verzoekster hierom verzocht heeft. Opnieuw stelt de Raad ook vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat er sprake was van een verhoogde emotionele toestand, die haar zou beletten om haar verklaringen verder te zetten en die zou kunnen worden ontmiind door een wandeling. Door verder te wijzen op het neergelegde psychologisch attest, brengt zij evenmin elementen aan die afbreuk doen aan het voorgaande. In het licht van deze vaststellingen, kan de Raad niet vaststellen dat verzoeksters psychologische toestand, op het moment van het persoonlijk onderhoud, van een zodanige aard was, dat deze verhinderde dat

verzoekster volwaardige verklaringen kon afleggen, dan wel dat deze noopte tot bijzondere procedurele steunmaatregelen.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekster verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten vanwege aanhoudende geweldplegingen voor haar ex-partner, die een invloedrijk persoon in Suriname is. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing.

4.1.2. De Raad merkt vooreerst op dat noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat verzoekster in het verleden werd blootgesteld aan SGG door haar ex-partner. Dergelijke feiten zijn verwerpelijk en de Raad betreurt dat verzoekster hieraan werd blootgesteld. Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift uitgebreid ingaat op SGG als foltering en daden van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, wijst de Raad erop dat deze elementen niet ter betwisting gaan.

4.1.3. De vaststelling dat verzoekster werd blootgesteld aan SGG door haar ex-partner volstaat evenwel niet om aan te nemen dat verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Internationale bescherming kan immers slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoekster zich niet onder de bescherming van *in casu* haar land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming. De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient geen bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

4.1.4. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal terecht stelde: *“Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.*

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit de beschikbare informatie (blauwe map, stukken 1-11) tevens blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare

televisiezoekers. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld. Tot slot blijkt dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag.

De artikels die u neerlegt over het voorkomen van partnergeweld in Suriname, over specifieke gevallen van partnergeweld en over wangedrag van politieagenten slagen er niet in bovenstaande bevindingen te weerleggen. Integendeel, uit een van de teksten betreffende officiële communicatie van de Surinaamse overheid kan worden afgeleid dat de autoriteiten het probleem van huiselijk geweld serieus nemen door middel van bewustwordingsacties georganiseerd door het Bureau Gender Aangelegenheden. Een artikel uit 2016 vermeldt het bestaan van de stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen, een opvangtehuis en de overheidsinstantie Slachtofferhulp. Een artikel uit 2024 over een specifiek geval van huiselijk geweld vermeldt dat de dader opgespoord en aangehouden werd. Voorts wordt erin verwezen naar de Wet Bestrijding Huiselijk Geweld die sinds 2009 van kracht is. Wat betreft het wangedrag van politieagenten blijkt uit de artikels dat politieagenten die zich misdragen, bijvoorbeeld in geval van afpersing, doodslag en mishandeling, gerechtelijk vervolgd worden

De door de commissaris-generaal gedane beoordeling vindt steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier en is pertinent en draagkrachtig. Verzoekster brengt geen objectieve landeninformatie aan die deze beoordeling doorprikt. Zowel het rapport van de Human Rights Committee "Concluding observations on the 4th periodic report of Suriname" van 28 augustus 2024 als het rapport van de Committee on the Elimination of Discrimination against Women "Concluding observations on the combined 4th to 6th periodic reports of Suriname" van 14 maart 2018 bevestigen dat SGG en huiselijk geweld een probleem blijft in Suriname, evenals dat Suriname kampt met problemen van corruptie. Beide problemen worden door de commissaris-generaal noch de Raad betwist, doch hieruit volgt nog niet dat er geen effectieve nationale bescherming voorhanden zou zijn. Wat betreft het rapport van de Committee on the Elimination of Discrimination against Women wijst de Raad er bovendien op dat dit dateert van 2018, waarbij moet worden vastgesteld dat uit de landeninformatie blijkt dat de Surinaamse overheid sindsdien nog verschillende stappen heeft ondernomen om huiselijk geweld te voorkomen en te beteugelen, waaronder de "Violence and Sexual Harassment Act" in oktober 2022 en het Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035, en om corruptie tegen te gaan, zoals de oprichting van de "Anti-corruption commission" in mei 2023. De Raad kan, tezamen met verzoekster, lezen dat de Human Rights Committee nog bezorgdheden formuleert over het aanhoudend verschijnsel van huiselijk geweld, de gebrekkige implementatie van sommige legislatieve initiatieven, het gegeven dat er slechts twee vluchthuizen zijn opgericht en dat de superviserende instellingen te kampen hebben met personeelstekorten. Ook de Europese Commissie geeft in zijn "Annual Report on Human Rights and Democracy in the World 2023 Country Updates" van 24 mei 2024 aan dat niet alle initiatieven om gendergelijkheid te promoten en om huiselijk geweld in het algemeen te voorkomen afdoende werden geïmplementeerd. Deze bezorgdheden brengen de beoordeling van de commissaris-generaal – die niet betwist dat er nog ruimte voor verbetering is – evenwel niet aan het wankelen. Wat betreft het rapport van de US Department of State "2023 Country Report on Human Rights" van 23 april 2024, dat ook door de commissaris-generaal wordt gehanteerd, wordt hierin aangegeven dat personen in diverse overheidsdiensten – waaronder ook hooggeplaatste functionarissen – succesvol werden veroordeeld voor corruptie. Hoewel hieruit inderdaad blijkt dat er sprake is van corruptie, blijkt ook dat hiertegen wordt opgetreden. Wat betreft de passage in het verslag omtrent SGG, ligt deze informatie in lijn met de informatie gehanteerd door de commissaris-generaal, die zich tevens heeft gesteund op dit rapport. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Surinaamse autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Surinaamse overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet. Verzoekster toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Surinaamse overheid voor bescherming.

4.1.5. De Raad treedt dienaangaande de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: "Vooreerst moet er worden opgemerkt dat wanneer u voor bepaalde feiten geen klacht indient – zo raadde u uw tante af om de politie te bellen toen uw ex rond haar huis rondhing (CGVS, p. 7, p. 8) – de autoriteiten uiteraard niet kunnen optreden. Het is voorts ook zeer opmerkelijk dat in alle drie de gevallen dat de politie wel gecontacteerd werd,

op verschillende plaatsen, met tussenpozen van enkele jaren, de verschillende politieagenten telkens gezegd zouden hebben dat ze niet tussenkwamen in manvrouwrelaties (CGVS, p. 10, p. 11, p. 12), dit in weerwil van de hierboven geciteerde informatie. De agenten die in 2015 kwamen, kent u niet, maar u vermoedt dat ze kennissen van uw ex waren, omdat ze hem met D. aanspraken (CGVS, p. 10). U verklaart dat u het daarbij liet en niet zei dat u aangifte wou doen (CGVS, p. 10). Dat uw ex deze agenten misschien betaalde (CGVS, p. 4), is slechts speculatie. De agent met wie u in 2019 sprak herinnert u zich evenmin. Gevraagd of hij uw ex kende, zegt u van wel, maar u leidt dit enkel af uit zijn antwoord “oké, oké” toen hij de naam van uw ex hoorde. U liet het na om naar een andere agent te vragen omdat iedereen elkaar kent in Suriname (CGVS, p. 11-12), een standpunt met weinig overtuigingskracht. In 2022 stelden politieagenten onder wie ene B. u verschillende vragen, zoals over uw woonplaats, het wapen waarmee u bedreigd werd, tot ze de naam van uw ex hoorden en vervolgens zeiden dat ze zich niet bemoeien in manvrouwrelaties omdat u toch zou terugkomen en uw zaak zou intrekken. U verklaart dat u uw telefoonnummer nog gaf, maar dat men niets in het systeem schreef, enkel in een agenda. Gevraagd of u vroeg of u met iemand anders kon spreken, zegt u dat men in Suriname aan één agent toegewezen wordt en dat iemand anders zou zeggen dat het zijn afdeling niet is (CGVS, p. 12), wat niet meer dan een niet-gefundeerde hypothese is. Dat uw ex u na uw vlucht in 2022 vond door een foto van u aan een bevriende politieagent te tonen is voorts niet meer dan een vermoeden (CGVS, p. 12).

Deze verklaringen over uw ervaringen met de politie overtuigen niet. Mocht er nog geloof aan gehecht worden, dan blijkt hoe dan ook dat u geen stappen zette om het gebrekkige politieoptreden aan te klagen. Op de vraag of u ooit een beschermingsbevel vroeg, zegt u dat u het niet kan vragen en niet gaat krijgen (CGVS, p. 12-13), wat een blote bewering is. U verklaart dat u bang was om in een ander kantoor aangifte te doen (CGVS, p. 13). Opnieuw moet er opgemerkt worden dat als u bepaalde feiten niet aangeeft, de politie niet kan optreden. U diende geen klacht in tegen de politie omdat u wist dat u geen hulp kon krijgen (CGVS, p. 14). Evenmin raadpleegde u een advocaat omdat u niet weet wie u kan vertrouwen en uw ex bekend is. Voorts dacht u er niet aan om informatie in te winnen over mogelijke verdere stappen, en durfde u het niet aan om hulp te zoeken bij een buurthuis, opvanghuis, kerk of andere organisatie (CGVS, p. 13).

U haalt de connecties van uw ex-man aan als verklaring voor uw gebrek aan initiatief. Hij kent immers “heel veel mensen” binnen elke politiepost (CGVS, p. 6). Uw verklaringen over de connecties van uw ex met deze corrupte politieagenten zijn niet meer dan blote beweringen. U zegt immers dat u de connecties van uw ex niet met documenten kan aantonen (CGVS, p. 14), dit terwijl u wel verklaarde dat u alle dingen voor hem deed zoals zijn mail (CGVS, p. 8), waaruit afgeleid kan worden dat u toegang had tot relevante documenten rond zijn identiteit en activiteiten. In concreto gevraagd naar de agenten met wie uw ex samenwerkt, noemt u een zekere B. die hoofdinspecteur is en dingen kan laten verdwijnen, ene S. die bekend staat als S. en die inspecteur is op de politiepost van Brokopondo, en ene S. die ook inspecteur is en makkelijk aan een wapenvergunning zou kunnen komen (CGVS, p. 12). De overige personen die u vervolgens opnoemt, met name een zekere mevrouw N., een zekere L., een zekere J. en een zekere meneer S. werken niet voor de politie (CGVS, p. 12). Daarnaast zou A.E., een neef van uw ex, lijfwacht geweest zijn bij de CIVD – wat de vroegere naam is van de Surinaamse veiligheidsdiensten (blauwe map, stuk 13) – en heel veel weten over de illegale wapens van uw ex (CGVS, p. 9, p. 16). Hoewel u verklaarde te veel te weten, hebt u nooit de corrupte praktijken van deze personen aangegeven (CGVS, p. 17).

U haalt eveneens aan dat uw ex de neef van R.B. is, de huidige vicepresident van Suriname (CGVS, p. 9) en dat hij soms met hem belt als hij iets gedaan wil krijgen (CGVS, p. 16). De familieband van R.B. met uw ex weet u slechts vaag te duiden, de vader van B. zou de neef zijn van de maternale oom van uw ex, maar u weet het niet precies. Daarnaast weet u niet hoe zijn ouders heten. U hebt de man in kwestie nooit ontmoet en zag hem slechts een keer van uit de verte bij een kerkdienst (CGVS, p. 16). Los van de niet aangetoonde familieband blijkt dat een band met B. niet automatisch tot straffeloosheid leidt, aangezien hij noch als lid van de Nationale Assemblée, noch als vicepresident kon verhinderen dat zijn zoon en lijfwachten door een Surinaamse rechtbank veroordeeld werden (blauwe map, stuk 11).

U hebt op geen enkele manier aangetoond dat uw ex via bovenstaande personen de rechtsgang kan beïnvloeden.”

Door in haar verzoekschrift louter te volharden dat haar ex-partner wel degelijk banden heeft met de Surinaamse autoriteiten en dat zij geen klacht kon indienen omdat de politie in haar buurt onder invloed stond van haar ex-partner, brengt zij de uitvoerige en pertinente beoordeling van de commissaris-generaal niet aan het wankelen. De Raad stelt vast dat verzoekster zich met haar betoog in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het ontkennen van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster niet vermag voormelde pertinente motivering in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.6. De Raad merkt nog op dat verzoekster volgende passage in de bestreden beslissing volstrekt onbesproken laat en hier dus ook geen nieuw licht op werpt: “Dat u een bedreiging vormt voor bepaalde politieagenten en de huidige vicepresident maakt u voorts niet hard. Dit blijkt uit uw eigen woorden waar u zegt dat u behalve met uw ex nooit enige problemen ondervond met iemand (CGVS, p. 8-9). Indien hooggeplaatste of invloedrijke personen u werkelijk als een bedreiging zouden zien, kan er immers

aangenomen worden dat u hier concrete aanwijzingen van zou hebben, quod non, zoals u uitdrukkelijk aangeeft (CGVS, p. 9). U haalt bovendien geen enkele problemen aan van uw nog in Suriname verblijvende familieleden zoals uw zoon en dochter aan, met wie u respectievelijk wekelijks en dagelijks contact heeft (CGVS, p. 5), wat verder afbreuk doet aan uw bewering dat u als een ernstige bedreiging beschouwd zou worden.”

4.1.7. Verzoekster benadrukt nog de inhoud van het door haar overgemaakte psychologisch attest. Dat verzoekster psychologisch kwetsbaar is, wordt niet betwist. Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming. De inhoud van dit attest doet geen afbreuk aan de vaststelling dat niet blijkt dat de Surinaamse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om verzoekster bescherming te bieden. De vermelding in het attest dat verzoekster geen beroep kon doen op politiebijstand, die de feiten minimaliseerden, geen interventie pleegden en geen klacht wilden registreren, is enkel en alleen gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen. Evenmin bevat het medisch attest enige (gegronde) reden waarom er in verzoeksters individuele omstandigheden niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Surinaamse overheden wenden om bescherming te vragen.

4.1.8. Ten slotte stipt de Raad de laattijdigheid van het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming nog aan. Verzoeksters houding, waarbij zij reeds voor 26 september 2024 in België verbleef en pas op 4 maart 2025 in België een verzoek tot internationale bescherming indiende, getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij dacht hier eerst rustig te wonen en later dingen op orde te zetten en zelfs niet te weten dat ze bescherming kon aanvragen, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard. Dit klemde te meer daar verzoekster op 8 februari 2025 door de politiediensten uitdrukkelijk werd gewezen op de mogelijkheid om bescherming aan te vragen. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde verklaarde verzoekster toen enkel dat zij niet terug kon keren naar Suriname omdat zij bij haar partner wilde blijven en omdat zij in het verleden een toxische relatie had. Verzoeker wachtte vervolgens nog vier weken en een repatriëringspoging af, alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekster hekelt in het verzoekschrift dat onvoldoende rekening is gehouden met haar individuele situatie en met haar kwetsbaarheid en zij verwijst hiertoe naar rapporten waaruit volgt dat traumatische ervaringen het vermogen kunnen beïnvloeden van personen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij geeft ook aan dat slachtoffers van SGG vaak tijd nodig hebben om hun verhaal te delen, omwille van stigmatisering, schaamte of angst. In dit verband dient er vooreerst op gewezen te worden dat verzoekster nergens melding heeft gemaakt van traumatische kwetsbaarheidsfactoren die haar deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken (zie *supra*). Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar kwetsbaarheidsfactoren en de wetenschappelijke en internationale erkenning dat slachtoffers van SGG mogelijks meer tijd nodig hebben, zonder evenwel *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze deze factoren van invloed zouden zijn geweest op haar eigen situatie. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekster in haar eigen verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf “heeft sociaal assistent toegesproken, je aanhouding is terecht, we gaan een vlucht zoeken, ik zei, ik ga zeggen wat de reden is, toen heb ik alles gezegd, ik had aan de psycholoog al een beetje gezegd maar niet alles, toen ik aan de sociaal assistent gezegd wat is gebeurd, waarom heb je het niet eerder gezegd. Ik zei, ik wist niet, dat ik het kon zeggen wat mijn reden was” (zie NPO, p. 15). In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt blijkt uit de bestreden beslissing verder geenszins dat de commissaris-generaal het laattijdig verzoek om internationale bescherming heeft beschouwd als een doorslaggevend element in het gebrek aan geloofwaardigheid. Ook de Raad beschouwt dit niet als zodanig. Echter betreft het laattijdig verzoek om internationale bescherming wel degelijk een *contra*-indicatie voor de ernst van door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

4.1.9. Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet kan blijken dat verzoekster zich bij een terugkeer naar Suriname niet onder de bescherming van de Surinaamse autoriteiten zou kunnen plaatsen, in geval zij opnieuw zou worden geconfronteerd met daden van SGG door haar ex-partner. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in de door haar gekozen Nederlandse taal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt

4.5. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftientwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES

